

РЕШЕНИЕ

№ 1760

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 06.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5527** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 – 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 92, ал. 11 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на Д. Р. И., служебен номер от НАП [ЕГН], с адрес на управление бул. De l'А. 2375, Д. К., Н9Р 2Х6, К., подадена чрез Д. Б. – официален представител, с посочен адрес за съобщения: [населено място], [улица], ет. 4, срещу Решение № П - 2/02.06.2022 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Акт за прихващане или възстановяване по чл. 92, ал. 11 ЗДДС с № Р-22221022001683-171-001/12.05.2022 г., издаден от Д. С. С. - главен инспектор по приходите в сектор „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП. А. е издаден във връзка с деклариран ДДС за възстановяване по чл. 92, ал. 3 ЗДДС в справка-декларация вх. № 22104701908/14.03.2022 г. за данъчен период 01.02.2022 г. – 28.02.2022 г. в размер на 203 616,65 лв.

Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен в противоречие с материалния закон, при съществени процесуални нарушения и в несъответствие с целта на закона, всяко от които е основание за отмяната му. След подробно описание на фактите по делото, оспорващият анализира относимата към претендираното право общностна нормативна уредба, като акцентира на изменението в Делегиран регламент (ЕС) 2018/1063 на Комисията от 16 май 2018 година за изменение и поправка на Делегиран

регламент (ЕС) 2015/2446 за допълнение на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза. Обосновава становище, че статутът „износител“ вече не се обвързва със собствеността върху изнасяните стоки, а основното условие е лицето износител да е установено в ЕС, включително и ако не е част от веригата доставки. Затова лицата, установени в трети страни извън ЕС, но неустановени в рамките на ЕС, както е конкретният случай, не могат да бъдат посочени в клетка 2 от митническата декларация за износ. В тази връзка оспорващият отбелязва очевидното противоречие на разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 1 ППЗДДС, на която се позовава приходната администрация, с актуалните европейски митнически разпоредби и по-конкретно с чл. 1, т. 19 от Делегиран регламент (ЕС) 2015/2446. Акцентира, че е недопустимо съгласно митническото законодателство установени извън ЕС лица да бъдат сочени като износители в митническите декларации. Обобщава, че Д. Р. И. изпълнява изискванията за прилагане на нулева ставка, а процедурането на органите по приходите е в противоречие с европейското законодателство и практиката на Съда на ЕС в решение по дело BDV H. trading Kft. (C-563/12) решение по дело Vins (C-275/18). Като се позовава и на основните принципи в данъчния процес, оспорващият претендира отмяна на обжалвания административен акт, като иска от съда да задължи органите по приходите да извършат възстановяване в полза на жалбоподателя на ДДС в размер на 203 616,62 лева за данъчен период февруари 2022 г., ведно с дължимата законна лихва за забава. В с.з. жалбоподателят се представлява от адв. Т. и адв. У., които в писмени бележки излагат допълнителни съображения в подкрепа на защитната теза за незаконосъобразност на Решение № П - 2/02.06.2022 г. Претендират разноски съобразно представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., в с.з. чрез юрк. В., оспорва жалбата. Моли за заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след преценка на представените по делото доказателства, както и след цялостна проверка на оспорения административен акт, намира за установено от фактическа и правна страна следното: Началото на производството е поставено със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221022001683-020-001/06.04.2022г. за установяване на задълженията за ДДС на Д. Р. И. за периода 01.02.2022г. - 28.02.2022г. Ревизията е възложена във връзка с деклариран ДДС за възстановяване по чл. 92, ал. 3 ЗДДС в размер на 203 616,65 лева в подадена справка-декларация по ЗДДС вх. № 22104701908/14.03.2022г. ЗВР е изменена със Заповед № Р-22221022001683-020-002/26.04.2022г., като е разширен обхватът на ревизията с включването на периода 01.03.2022г. - 31.03.2022г.

Установено е, че Д. Р. И. е чуждестранно нефизическо лице - канадско дружество, регистрирано и съществуващо съгласно законодателството на К.. Единоличен собственик на капитала е JR F. H. I., К.; дружеството извършва дейност в областта на текстилната индустрия – проектиране, производство, дистрибуция и предлагане на пазара на дамско облекло. Част от продукцията се произвежда в Р България и се предлага на пазарите по света. Дейностите се организират и координират от българското дружество „Джей Ар Ди Ел България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], непряко контролирано от Д. Р. И.. Фактическото производство се извършва от местни дружества–несвързани лица. Собствеността върху произведените от българските

подизпълнители облекла е на „Джей Ар Ди Ел България“ ЕООД и се прехвърля на Д. Р. И.. в склад на територията на страната. Готовата продукция се продава от Д. Р. И.. на дистрибуторите от Групата, отговорни за разпространяване на колекциите на J. Ribkoff на съответните пазари. На територията на България Д. Р. И.. извършва само спомагателни дейности по складиране, подготовка и износ на облеклата; не е установено и няма постоянен обект/място на стопанска дейност в България; няма собствени или наети търговски обекти и складови помещения в България; складира стоки за износ до К. в склад, нает от „Джей Ар Ди Ел България“ ЕООД с адрес [населено място], обл. С., [улица].

За данъчен период 01.02.2022 г. – 28.02.2022 г. Д. Р. И.. е подал в срок справка–декларация по чл. 125 ЗДДС с вх. № 22104701908/14.03.2022г. с резултат ДДС за възстановяване от 203 616,65 лв., деклариран в клетка 81. Дружеството е декларирано обстоятелства по реда на чл. 92, ал. 3 ЗДДС, а именно – че е извършило за последните 12 месеца преди текущия месец облагаеми доставки с нулева ставка на обща стойност повече от 30 на сто от общата стойност на всички извършени от него облагаеми доставки, включително доставките с нулева ставка, и съответно претендира декларираният резултат да бъде възстановен в 30-дневен срок от подаване на справка-декларация за периода.

Установено е, че за периода 01.02.2022 г. – 28.02.2022 г. Д. Р. И.. е декларирано доставки по глава трета от ЗДДС в размер на 975 774,34 лв. – доставки на дамски дрехи за контрагент от К. - JР F. T. I.. Представени са фактури, ведно с митнически декларации към тях, международни товарителници за превоз на стоките с въздушен транспорт. В митническите декларации като износител в клетка 2 е посочен „Джей Ар Ди Ел България“ ЕООД, който съгласно Уведомление с вх. № 53-06-2464/25.03.2021 г. е акредитиран представител по чл. 133 ЗДДС.

След анализ на събраните доказателства приходният орган е формирал извод, че Д. Р. И.. не притежава изискуемите документи за доказване на износа съгласно чл. 21, ал. 1, т. 1 и т. 2 ППЗДДС, респ. не може да се квалифицира като износител за ДДС цели, поради което не са налице основанията за прилагане на нулева ставка по чл. 28, т. 1 ЗДДС по повод отразените фактури за доставка на облекло за държава, която не е членка на ЕС. Обобщено е, че не са удостоверени обстоятелствата по чл. 92, ал. 3 ЗДДС и подлежащия на възстановяване данък за данъчен период 01.02.2022 г. – 28.02.2022 г. е 0,00 лв.

А. е оспорен пред ответника, който с Решение № П - 2/02.06.2022 г. го е счел за законосъобразен, отхвърляйки жалбата на Д. Р. И..

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е депозирана от активно процесуално легитимирано лице, в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Решение № П - 2/02.06.2022 г. и потвърденото с него А. № Р-22221022001683-171-001/12.05.2022 г. са издадени от компетентни органи, в съответната писмена форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, но при неправилно приложение на материалния закон.

По делото няма спор и самите приходни органи признават, че жалбоподателят Д. Р. И.. не е установен в ЕС и този факт пречатства в митническите декларации за износа

дружеството да бъде посочено като износител в клетка 2. Няма спор и за това, че Д. Р. И. е доставчик и именно той е собственик на изнасяните дамски облекла. При тези обстоятелства спорът е за това дали дружеството има качеството на износител по смисъла на чл. 28 ЗДДС, а оттам каква е приложима ставка на данъка с оглед изискванията се в чл. 21, ал. 1 ППЗДДС документи за доказване на нулевата ставка по чл. 28 с.з.

Разпоредбата на член 146, параграф 1, буква „а“ и „б“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност предвижда, че държавите членки освобождават следните сделки:

а) доставката на стоки, изпратени или превозени до местоназначение извън Общността от или за сметка на продавача;

б) доставката на стоки, изпратени или превозени до местоназначение извън Общността от или за сметка на клиент, който не е установен на съответната им територия, с изключение на стоките, превозени от самия купувач, за оборудване, зареждане с гориво и провизии на плавателни съдове за развлечение и частни самолети или всякакви други превозни средства за лични нужди.

Целта на това освобождаване е в рамките на международната търговия да се зачита принципът за облагане на съответните стоки по тяхното местоназначение и съответно да се гарантира, че разглежданата сделка ще бъде обложена с данък единствено на мястото, на което те ще бъдат потребявани (вж. в този смисъл решение на Съда на ЕС от 17 декември 2020 г. по дело C-656/19 (B. PLUS Kereskedelmi йs Szolgbltaty Kft. срещу Nemzeti Ady- йs Vбmhivatal Fellebviteli Igazgatysбga), решение от 29 юни 2017 г., L.И., C-288/16, т. 18 и решение от 17 октомври 2019 г., Unitel, C-653/18, т. 20 и цитираната в тях съдебна практика).

Разпоредбите от Директива 2006/112/ЕО са транспонирани в чл. 28, т. 1 и т. 2 ЗДДС, като в чл. 21 ППЗДДС са изброени документите, които се изискват за доказване на освободена доставка по силата на чл. 28 ЗДДС. Съгласно чл. 28 ЗДДС нулева ДДС ставка се прилага при доставката на стоки, които се изпращат или превозват от място на територията на страната до трета страна от или за сметка на доставчика или получателя. В този смисъл основното условие по смисъла на ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО за прилагане на нулева ставка на данъка при износ е наличието на доставка, при която е налице изпращане/превозване на стоките от територията на ЕС до трети страни. Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ППЗДДС (в относимата редакция ДВ, бр. 27 от 2.04.2021 г., в сила от 1.07.2021 г.), когато стоките се изпращат или превозват до трета страна, за доказване на доставката по чл. 28 ЗДДС доставчикът следва да разполага със:

1. митнически документ, в който доставчикът е вписан като износител на стоките, удостоверяващ напускането на стоките от митническо учреждение на напускане или друг документ, удостоверяващ износа, в случаите, когато е налице възможност да не се подава митнически документ, съгласно митническото законодателство;

2. фактура за доставката;

3. документ за превоза на тези стоки.

Във връзка с регламентираното в чл. 21, ал. 1, т. 1 ППЗДДС задължителното наличие на митническа декларация, в която доставчикът да е вписан като износител на стоките, следва да се има предвид, че съгласно разпоредбите на чл. 170, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (М.) митническа

декларация може да бъде подадена от всяко лице, което може да предостави цялата информация, изисквана за прилагането на разпоредбите, отнасящи се до митническия режим, под който стоките са декларираны.

Наред с това, следва да се съобрази и определението в чл. 1, т. 19 от митнически Делегиран регламент (ЕС) 2015/2246, съгласно което „износител“ е:

i) лице, установено на митническата територия на Съюза, което разполага с правомощия да реши и е решило, че стоките трябва да се изведат от тази митническа територия;

ii) когато разпоредбите на подточка i) не се прилагат — всяко лице, установено на митническата територия на Съюза, което е страна по договора, по силата на който стоките се извеждат от тази митническа територия.

Дефиниция на понятието „лице, установено на митническата територия на ЕС“ се съдържа в чл. 5, т. 31 от М., като в случаите на физическо лице – това е всяко лице, чието обичайно местопребиваване е на митническата територия на Съюза, а в случаите на юридическо лице или сдружение на лица - всяко лице, чието седалище, централно управление или постоянно установена стопанска дейност се намира на митническата територия на Съюза. Следва да се посочи, че наличие на данъчна регистрация в държава членка не го прави лице, установено на митническата територия на Съюза. От това следва, че лице, което не е установено на митническата територия на ЕС, не може да бъде износител и неговият EORI номер или име и адрес не могат да се посочат в клетка 2 на декларацията за износ. Поради това, когато лицето за чиято сметка се изготвя износната митническа декларация не е установено на митническата територия на Съюза, единствената възможност е да се използва косвен представител, т.е. да упълномощи лице, установено в ЕС, което на основание договор, да има правомощията да решава, че стоките трябва да бъдат изнесени. Това означава, че лице, различно от продавача (собственика на стоките), може да действа като износител, при условие, че е упълномощено да извършва дейностите по износ и отговаря на условията за износител. В този случай косвеният представител, който действа като декларатор може да стане титуляр на режим износ в съответствие с първата част на чл. 5, т. 35, буква „а“ от М.. Когато собственикът на стоките или лицето, което е заинтересовано от износната операция определи косвен представител, той може да е титуляр на режим износ в съответствие с определението в чл. 5, т. 35, буква „а“ от М..

Както се посочи, действащата разпоредба на чл. 21, ал. 1 ППЗДДС обвързва възможността за прилагане на нулева ставка на данъка при износ с наличието на митническа декларация, в която доставчикът (лицето, което извършва доставката на стоките и е техен собственик) да е вписан като износител. Обратно, европейското митническо законодателство не обвързва статута на „изпращач/износител“ с правото на собственост върху изнасяните стоки, като условието е лицето износител да е установено в ЕС. Налага се извод, че не е налице тъждественост на понятието „износител“ по митническото законодателство и „износител“ по националния ЗДДС. Двете понятия се основават на различни критерии, а именно наличие на установеност в ЕС по митническите разпоредби (без значение дали лицето е действителен собственик/доставчик на изнасяните стоки) и наличие на доставка/продажба съгласно разпоредбите на ЗДДС (от страна на собственика/доставчика на изнасяните стоки).

На практика по силата на действащото към датата на износа българско законодателство се стига до хипотезата на обективна невъзможност за лица с

регистрации по ЗДДС, но неустановени в ЕС, да прилагат нулева ДДС ставка на основание чл. 28 ЗДДС. Същевременно следва да се съобрази, че изискването в ППЗДДС за притежаване на митническа декларация, в която доставчикът да е вписан като износител на стоките датира от бр. 76 на Държавен вестник от 2006 г. и е в сила от 1 януари 2007 г., т.е. преди въвеждане на новия Митнически кодекс на Съюза от 2016 г. и актовете по неговото прилагане, сред които е и Делегиран регламент (ЕС) 2015/2446. В този смисъл коментиранията разпоредбата на чл. 21 ППЗДДС относно доказателствата за прилагане на нулева ставка при износ не отчита, че лица, установени в държави извън ЕС, също следва да могат да прилагат нулева ДДС ставка при такива продажби към трети стари, независимо от това дали са вписани като износители в митническата декларация

Какво показва практиката на Съда на Европейския съюз?

В решение по дело С-563/12 СЕС посочва, че съгласно член 146 от Директива 2006/112, държавите членки освобождават доставката на стоки, изпратени или превозени до местоназначение извън ЕС. Тази разпоредба според СЕС следва да се разглежда във връзка с член 14, параграф 1 от посочената директива, според който за „доставка на стоки“ се счита прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. От тези разпоредби и по-специално от думата „изпратени“ следва, че стоката е действително изнесена и освобождаването на доставката при износ е приложимо, когато правото на разпореждане като собственик с тази стока се прехвърли на приобретателя, респ. доставчикът докаже, че стоката е изпратена или превозена извън ЕС и вследствие на изпращането или превозването стоката напусне физически територията на ЕС.

Аналогично тълкуване на СЕС се съдържа и в решение по дело С-275/18, в което съдът постановява, че освобождаването от ДДС при износ е приложимо, дори ако стоките не са поставени формално под митнически режим износ, при условие че материалноправните изисквания за освобождаване са изпълнени и стоките физически са напуснали ЕС. В тази връзка СЕС посочва, че член 146 от Директива 2006/112 не предвижда условие, според което предназначенията за износ стока трябва задължително да бъде поставена под митнически режим износ, за да е приложимо ДДС освобождаването. Поради това според СЕС квалификацията на дадена сделка като доставка за износ съгласно Директива 2006/112 не може да зависи от поставянето на съответните стоки под митнически режим износ, когато липсата на такова поставяне лишава данъчно задълженото лице от ДДС освобождаването.

Независимо от цитираната практика на СЕС, формирана при тълкуване на европейското митническо законодателство, съгласно националната нормативна уредба доставчиците, които не са установени в Съюза и които извършват доставка на стоки, изпращани или превозвани към трета държава, не са в състояние да представят митническия документ, изискван по силата на чл. 21, ал. 1, т. 1 ППЗДДС, защото не е възможно да бъдат вписани като износители в такъв документ и затова нямат възможност да се ползват от освобождаване от ДДС. Това е така, защото изискването по чл. 21, ал. 1, т. 1 ППЗДДС поставя правото на освобождаване в зависимост от изпълнението на едно формално задължение, без да се има предвид, че материалноправните изисквания може да са налице. Това формално изискване, което към настоящия момент поставя ППЗДДС, е в пряко противоречие с практиката на СЕС по отношение на ДДС освобождавания при износ и не съответства на законодателната идея в митническото законодателство, чиято основна идея не е да

ограничава търговци неустановени на територията на ЕС. Прилагането на въпросната разпоредба от ППЗДДС в настоящата си редакция би довело до нарушаване на свободната конкуренция, която е залегнала като принцип на правото на ЕС и по-конкретно в чл. 119 от Договора за функциониране на Европейския съюз. Следва да се има предвид, че вътрешното законодателство, което регулира толкова съществен за националната икономика сегмент като износа, следва да гарантира еднакви правни условия и възможности за участие на всички търговци. Формалното изискване залегнало понастоящем в законодателната рамка поставя търговци установени в трети страни в неравноправно положение спрямо тези, установени на територията на ЕС. Независимо, че първите могат да са регистрирани по ЗДДС в пълно съответствие с правилата на българското ДДС законодателство. Това от своя страна нарушава конкуренцията на вътрешния пазар, ограничавайки търговци от трети страни да извършват свободно износ на стоки от територията на страната, знаейки че не биха се ползвали от приложението на нулева ставка на ДДС. Подобно ограничение може да доведе до създаването на нелоялна конкуренция на пазара и установяването на монополни структури, ограничавайки достъпа до пазара на определени стоки и услуги на търговци, неустановени в ЕС. На следващо място, съдържанието на чл. 21, ал. 1, т. 1 ППЗДДС води и до непряка дискриминация на търговци от трети страни, като последните не биха могли да се ползват равнопоставено от правото и практиките, които съществуват на ниво ЕС. За разлика от правилата, отнасящи се до вътреобщностните доставки на стоки, Директива 2006/112/ЕО предоставя съществена свобода на държавите членки да определят условията за освобождаване от ДДС при износ. При доказано изпълнение на материално правните условия за физическо изнасяне на стоките извън ЕС, нулевата ДДС ставка да се прилага дори и в ситуации, при които различно от доставчика лице (напр. агент, спедитор или подобен) е вписан като износител в клетка 2 от митническата декларация за износ. Наред с това, обосновано възразява жалбоподателят, че отхвърлянето на правото на освобождаване поради неизпълнението на такова формално задължение, при условие че са изпълнени материалноправните изисквания (стоката е действително изнесена и освобождаването на доставката при износ е приложимо, когато правото на разпореждане като собственик с тази стока се прехвърли на приобретателя, доставчикът докаже, че стоката е изпратена или превозена извън Съюза), накърнява принципа на данъчен неутралитет.

Ето защо националното законодателство следва да позволява прилагането на нулева ставка на ДДС при износ, което да зависи от представянето на доказателства, че стоките физически са напуснали митническата територия на Съюза, а не от лицето, вписано в митническата декларация като износител. За целта понастоящем в ЗДДС е създадена нова разпоредба, регламентираща специален ред за деклариране на доставка на стоки, изпращани или превозвани извън територията на Европейския съюз от доставчик, неустановен на територията на Европейския съюз. Нормата на чл. 28а ЗДДС предвижда при извършване на доставка на стоки по чл. 28 доставчик, който не е установен на територията на Европейския съюз, в подадената митническа декларация за износ да се посочва, че стоките се изпращат или превозват извън територията на Европейския съюз, като в „Допълнителна информация/представени документи/сертификати и разрешения“ от декларацията за износ се вписват данни за идентификационния номер по ДДС на доставчика и номер на фактурата за извършената от него доставка на стоките, обект на износ, чрез съответните кодове,

съгласно приложимото митническо законодателство на Съюза. За целите на контрола е предвидено митническите органи да разрешават изпращането или превозването на стоките извън територията на Европейския съюз само когато след извършване на проверка в базата данни за идентификационни номера по ДДС се установи, че вписаният индивидуален идентификационен номер в декларацията за износ на доставчика е валиден. Предвидено е още в тези случаи доставчикът да е регистриран по ЗДДС задължително, чрез акредитиран представител.

В процесния случай митническите декларации за износа са оформени в съответствие с европейски изисквания, като дружеството не е посочено като износител в клетка 2, защото не е установено в ЕС. Изводът на данъчните органи, че „Д. Р. И.“ няма качеството износител и не може да ползва нулевата ставка по чл. 28 ЗДДС, противоречи на европейското митническо законодателство, което е задължително за България като член на ЕС предвид делегираната изключителна компетентност на ЕС в областта на митническото облагане по чл. 2 вр. чл. 3 от Договора за функциониране на ЕС.

С оглед създаване на надеждна одитна следа, която да позволява обвързването на конкретната митническа декларация със съответната продажна фактура, издадена от Д. Р. И., в клетка 44 от процесните митнически декларации е посочена информация за номера и датата на продажната фактура, по която „Д. Р. И.“ прилага нулева ДДС ставка по чл. 28 от ЗДДС, заедно с българския ДДС номер на дружеството. Следователно, дружеството е положило всички възможни усилия да бъде отбелязано в митническата декларация, като единствено с оглед избягване на пряко нарушение на европейското законодателство е посочено в друга клетка (клетка 44) на митническата декларация (а не в клетка 2). Не без значение е и фактът, че като износител в клетка 2 на процесните митнически декларации (за да отговаря максимално на изискванията на митническото ЕС законодателство) е посочено българското дружество от Групата – „Д. Ар Ди Ел България“ - ЕООД, което е установено в България и съгласно Уведомление с вх. №53-06-2464/25.03.2021г. по описа на ТД на НАП С. е акредитиран представител на „Д. Р. И.“ по чл. 133 от ЗДДС. Изпълнението на материалноправните условия за физическо изнасяне на стоките извън ЕС е достатъчно за прилагане на нулевата ставка при износ. Както се посочи, практиката на СЕС изрично приема, че основното изискване за нулевата ДДС ставка/освобождаване от ДДС е изпращане/превозване на стоките от територията на ЕС до трети страни. Тоест, при доказано изпълнение на материалноправните условия за физическо изнасяне на стоките извън ЕС, нулевата ДДС ставка при износ по чл. 28 ЗДДС може да се прилага и в ситуации, при които различно от доставчика Д. Р. И.. лице (в случая друго лице от Групата, което обаче е установено в България) е вписано като износител в клетка 2 от митническата декларация за износ.

В обобщение съдът намира, че Решение № П - 2/02.06.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата срещу А. № Р-22221022001683-171-001/12.05.2022 г. е материално незаконосъобразно. Настоящият съд обаче не е инстанция по същество и не е компетентен да постанови възстановяване на претендираната сума, поради което съобразно чл. 160, ал. 3 ДОПК следва делото да се изпрати като преписка на издателя на А. за ново произнасяне по искането за прихващане или възстановяване при съобразяване с дадените в мотивите на решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

При този изход на спора и своевременно заявената претенция за присъждане на

разноски, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в общ размер на 7 090.99 лева, в това число внесена държавна такса в размер на 50 лева и договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 7 040.99 лева. Съдът намира направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, тъй като същото е в размер под минимума, предвиден в чл.7, ал. 2, т. 5, вр. с чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160 ал. 3 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № П – 2 от 02.06.2022 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С., с което е оставена без уважение жалбата на Д. Р. И.. срещу Акт за прихващане или възстановяване по чл. 92, ал. 11 ЗДДС № Р-22221022001683-171-001 от 12.05.2022 г., издаден от Д. С. С. - главен инспектор по приходите в сектор „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С..

ВРЪЩА преписката на органа по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С. за решаване на въпроса по същество при съобразяване с указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Д. Р. И.., служебен номер от НАП [ЕГН], с адрес на управление бул. Де Г'А. 2375, Д. К., Н9Р 2Х6, К., направените по делото разноски в размер на 7 090.99 лева /седем хиляди и деветдесет лева и 0.99 ст./.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 92, ал. 11, изр. второ от Закона за данъка върху добавената стойност, във връзка с чл. 197, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

СЪДИЯ: